

*Falling for
the Ghost of You*

érzéki csalódás

*fine
selection*

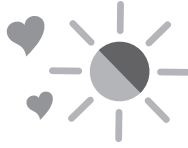
NICOLE CHRISTIE

NICOLE CHRISTIE

Falling for
the Ghost of You
é r z é k i c s a l ó d á s

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Első fejezet

– **NEM HISZEM EL**, hogy még mindig nem végeztél a kipakolással, Violet!

Lauren a fejét rázza. Az íróasztalomon trónol, onnan oszt ítéletet. Nem tudom, rájött-e már, de majdnem biztosra veszem, hogy egy mikuláscsomóra tette le magát, amit még tegnap hagytam ott. Öröm az ürömben, hogy egyelőre ki se bontottam.

A kipakolást nagyrészt letudom azzal, hogy az ágyon heverő bőröndjeimből egyenesen átrakom a ruháimat a fürdőből bevonszolt nagy, szögletes szennyesartóba. A legtöbbje nem piszkos, de valamiért mindegyiknek oregánószága lett. Kétségbeesve nézek a növekvő kupacra. Valami azt súgja, megvan, mivel fog telni a napom hátralevő része.

– Hát, csak tegnap este értünk haza, és nem mindenki kényszeres rendrakó – felelem. – Annyi erőm is alig volt, hogy lezuhanyozzak. Ráadásul anyám egész éjjel az új vőlegényéről szövegelt.

– Tényleg egy liftben találkoztak?

– Tudom, hogy furán hangzik. Két óráig voltak összezárva, amikor az orvosi rendelő épületében elment az áram.

Lauren felvonja szőke szemöldökét; nagyon szeretném, ha utánozni tudnám ezt a mozdulatot.

– Hmm. Láttad már?

– Nem, majd este vacsorázunk együtt. Mondtam már, hogy van egy fia is? Ő is eljön.

– Lesz egy mostohabátyád. – Lauren csak mosolyog, amikor elfintorodom. – Még mindig nem bírom elhinni, hogy anyád képes volt eljegyezni magát valakivel, akivel az alatt a két hónap alatt találkozott, amíg mi Hawaiiin voltunk. Ez egyáltalán nem vall rá.

– Igaz – felelem egyetértően, és lehuppanok az ágyamra. – De azt mondja, már a liftben beleszeretett. Nem is tudom. Anyu boldog, és engem csak ez érdekel. Amíg a pasas jól bánik vele, én is belemegyek a játékba.

Laurent láthatóan lenyűgözi engedékeny hozzáállásom. Vagy megdöbben.

– És tényleg odaköltöztök hozzá?

– Aha – felelem. – Fura lesz, de csak egy évre szól. Aztán irány a főiskola. – Elhallgatok, és hasra fordulok, hogy Laurenre nézhessek.

– Los Angelesből költözött ide. Nemrég vett egy házat az Emerald Pointon.

– *Ennyire* gazdag? – kerekedik el Lauren szeme. – Húha!

Emerald Point Hidden Cove városának igazán elegáns része. Csak egyszer jártam ott korábban, amikor Summer Rosen villájában aludtam. Az apjának két hotelle is van Vegasban. Aha, igazi házi mozierműk van. Meg fedett teniszpálya. Csak hogy képben legyen az ember.

Lauren meg én az alsó középosztály tagjai vagyunk. Ugyanazon a környéken lakunk, ami Laurennek igazán jó, mert minden reggel én fuvarozom az iskolába. Ez a városnegyed sem éppen gettó, de nagyobb

esélyünk van rá, hogy házvezetőnként kezdjünk dolgozni, mint hogy felvegyünk egyet.

– Gondolod, hogy az ott lakó sznobok kiszúrják majd, hogy nem tartozom oda? – kérdezem félig viccből. Lauren vállat von.

– Talán azt hiszik, hogy valami vén kecske igazán fiatal díszfelesége vagy. Van is valami efféle kisugárzásod.

– Igazán? – tudakolom, és nem egy, de mindjárt két középső ujjal mutatok be neki.

Lauren csak nevet.

– Matt tudja egyáltalán, hogy költözől?

– Nem. – Felülök, és kotorászni kezdek az egyik táskámban, amíg meg nem találok a keresett csomagocskát. – Egész nyáron alig beszéltünk. Pár óra múlva találkozom vele a Taco Billben, azt hiszem, majd akkor elmondom. Gondolod, hogy tetszeni fog neki a cápa fog nyaklánc, amit hoztam?

– Már látom is a nyakában. Valószínűleg mindenkinek eldicsek-szik majd, hogy ő maga ölte meg a cápát. – Lauren fészkelődni kezd az íróasztalomon. – Mire ültem rá?

– Ó, igazad van. Rádásul azzal a műakcentussal mondja majd, ami-re esküszik, hogy ausztrál! – bökök felé, és nem válaszolok a kérdésére.

Lauren kihúzza a szétnyomott sapkát a feneke alól, és rábámul.

– Ideje indulnom. Még a vacsorának valót is be kell szereznem. Édesburgonya-levest főzök.

Lauren szívesen próbál ki új recepteket – ami nem mindig jó dolog.

– Az ikrek nem fogják megenni – jósolom. A kishúgai válogató-sak, de hát mit vár el az ember valakitől, aki még nincs tízéves?

– Valószínűleg igazad van. – Lauren vállat von, mint akinek mind-egy, aztán egy gyors mozdulattal leugrik az íróasztalomról. – Majd meséld el, mi volt este!

– Mindenképpen – ígérem. – Vagy akár el is jöhetnél.

– Akkor se, ha fizetnél érte – szól vissza a vállá felett: jóformán szalad kifelé. – Üzenj majd!

A fenébe! Valahogy rá kellett volna vennem, hogy igent mondjon. Lauren még nálam is jobban utálja a társas helyzeteket, de ha véletlenül beleegyezett volna, hogy eljön, akkor tartotta volna a szavát. Tudom, miről beszélek: korábban már eljátszottam ezt vele.

Laurennel az óvodában ismerkedtem meg. Az iskolában szinte minden órán egymás mellett ültünk, de az első hét végére a tanárok szétültettek minket, mert túl sokat sutyorogtunk. Összekötött minket, hogy mindketten utáltunk mások előtt megszólalni. Mindketten csendesek, félénkek vagyunk, olvasni szeretünk, meg írni. Az első pillanatban tudtam, hogy ő lesz a legjobb barátnőm, és a kalózos matricagyűjteményével teljesen levett a lábamról. Azóta jóformán összenőttünk.

Hatodik osztályban azt hittem, hogy Laurennek Aspergerszindrómája van. Rávettem, hogy nézzek utána, és csalódottan tapasztaltam, hogy mindössze két vagy három jellemző vonást mutat, ráadásul azok sem elég határozottak a minősítéshez. Nem mintha azt akartam volna, hogy valami baja legyen, de ő még nálam is pocskább a társas kapcsolatok terén. Különös, de ez az, amit a legjobban bírok benne. Cseppet sem érdekli, ki mit gondol róla, és ami a szívéen, az többnyire a száján is. Ami a legjobb: sosem hazudik. Még akkor sem, ha jobb lenne.

Ha elfogulatlanul próbálnám leírni Laurent, akkor ő inkább cuki, mint csinos – alacsony, vékony, a szeme hatalmas, barna, a haja lenzőke. Egy borzas kiscicára emlékeztet, az alom legkisebbjére. Arra, amelyik mindig elfordul a többiektől, és a farkát védekezőn maga köré tekeri.

Cserébe Lauren mindig azt mondogatja nekem, hogy én vagyok az összes pasi nedves álma. Minthogy ezt már nem egyvalakitól hallottam, amióta lefogytam, és nem egy változatban, rohadtul bosszant.

Régen kövér voltam. Igazán kövér. Evésbe fojtottam az érzelmeimet. Elhittem, hogy a töltött piskóta a szeretet. Sokan elkövetik ezt a hibát: a magam részéről apámat hibáztatom érte. Amikor elhagyta az anyámat egy nőért, akit az interneten talált, abbahagyta a zabálást. Nem mondom, hogy a túlevésem teljes mértékben az ő hibája volt, de jó része volt benne.

Szegény anyu! Sose bírt túllépni azon, amit az a lúzer tett vele. Mármost mostanáig. Néhány évvel azután, hogy apám lelépett, mellrákot állapítottak meg nála. Micsoda rettenetes, rettenetes betegség! Tönkreteszi az életét annak is, akit megtámad, annak is, aki a beteget ápolja. Anyu kénytelen volt felmondani az iskolai tanácsadói állását, fogyott majdnem tizenöt kilót két hónap alatt, és a kemó elvitte csaknem az összes haját, a szemöldökével és a szempillájával együtt. Emlékszem, mennyire szégyenlős volt miatta. Az én csinos, életteli anyám... egy fájdalommal teli, összezsugorodott gubóvá vált, akit meg sem ismertem. Árnyékká halványodott, egy évig jóformán a kanapén élt, és még a legalapvetőbb dolgokban is segítségre szorult.

Talán fura, de számomra az volt a legijesztőbb, hogy *semmit* sem mondott el nekem. Nem vallotta be, ha fájdalmai voltak, vagy hogy mennyire rossz a prognózis. Kialakultak-e áttétek? Mit gondolnak az orvosok az esélyeiről? Sose árulta el, mindig csak erősködött, hogy jól van, és erősebbnek érzi magát – miközben egyértelműen nem így állt a helyzet. Én pedig túl gyáva voltam, hogy eléálljak a kérdéssel: *Meg fogsz halni?* Hinni akartam neki. Vele együtt akartam tettetni, de minden éjjel felébredtem, és kénytelen voltam ránézni, hogy lássam:

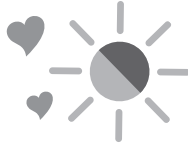
még lélegzik. Titokban attól féltem, egy reggel arra ébredek, hogy csak a hideg, halott teste hever ott. Figyelmeztetés és búcsú nélkül.

Nehezemre esik azokra a napokra gondolni. Igyekszem elfelejteni őket, és most már, ha az anyámra nézek, szinte könnyen is megy. Vidám és csinos, halványszőke haja ismét dús, a mosolya csupa szerelem és szivárvány. Próbálom nem felidézni, mennyire megviselte a betegség néhány éve, és azt, hogy bármikor fellobbanhat újra.

Húha, tényleg nem szeretek erről beszélni! Most már sokkal jobban van. Az iskolába nem mehetett vissza dolgozni, de jobbat talált azóta. A legjobb barátnője, Jane „Gyógyító krémek” nevű weboldalát kezeli, és ezt itthonról is meg tudja csinálni. Úgyhogy igen, az én anyukám állandóan idehaza van, és igen, szerintem ez jó dolog.

Szóval ezért nem haragszom rá, amiért talált egy vőlegényt, amíg elutaztam a nyárra. A fenébe, boldoggá tesz, hogy a pasi vastagnak tűnik! Ha valaki megérdemli, hogy drága ajándékokkal halmozzák el, hát az anyu. Ha ez boldoggá teszi, még a pasit is hajlandó vagyok apunak szólítani.

Nem, azt mégsem. Az már rázós.

Második fejezet

EGY ÓRÁN BELÜL TALÁLKOZOM MATT-TEL. Mit vegyek fel?

Általában nem bajlódok sokat a ruháimmal, a farmer és a póló tökéletesen megfelel nekem. De két hónapja nem láttam a barátomat, szóval most ki kellene tennem magamért, nem? Vettem egy igazi hawaii felsőt – élénk rózsaszín póló egy hatalmas, csillámos hibiszkuszvirággal –, de jobb lett volna, ha felpróbálom vásárlás előtt, mert a fenébe is, nem sejtettem, hogy ennyire hatalmasnak és... ruganyosnak mutatja majd a melleimet.

Ó, kit érdekel?! Egyébként sose mutogatom őket, és a mai nap egy különleges alkalom. Viszont ha csinos felsőt veszek fel, ahhoz nem jó a kopott fekete rövidnadrágom, amelyiknek gumis a dereka, igaz? Már mondták korábban, hogy nem kellene abban kilépnem a házból, ráadásul anyu mondta. Talán igaza volt. Úgy döntök, a kedvenc régi farmeremet veszem inkább fel, és gratulálok magamnak a választáshoz.

A nyavalyába! Ez eléggé szoros. Azért lehet, mert a nyáron a nagyanyám pékségében dolgoztam. Még csak nem is kellett ennem semmit, hogy felszedjek pár kilót – elég volt belélegezni a frissen sült tészták csodálatos illatát. Lauren viszont nem szedett fel egy dekát

sem, pedig velem együtt állt a pult mögött, és minimálbérért árulta a sütitet. Biztosan remek dolog, ha az ember anyagcseréje egy madáréhoz hasonlít.

Vajon mit fog szólni Matt az új hajszínemhez? Korábban sötétbarna fűrtjeim most aranybarnára fakultak, közelítve az eredeti hajszínemhez, ami szőke, mint anyunak. Mindig úgy gondoltam, hogy a világos haj nem igazán illik a természettől fogva kreol bőrömhöz és a mandulavágású szememhez, úgyhogy tizenöt éves korom óta festem. Szőkének született barna lány vagyok. Nem különös?

Túl sok időt töltöttem a kinézetem feletti tippdással, most aztán el fogok késni. Felkapom a táskámat és kiviharzok, ám aztán rögtön futhatok is vissza Matt ajándék nyakláncáért, egyúttal pedig elhatározom, hogy feltűzöm a hajamat, ugyanis utálok, ha egy ilyen forró napon a hátamat melegíti.

Hű, tényleg nagyon meleg van! Remélem, még működik a vén-séges Toyotám légkondíciója. Levegőt, azt fúj, éppen csak nem valami hideget. Talán jobban járok, ha letekerem az ablakot. Hm, jó ötlet volt összefogni a hajamat. Beindítom a kocsit, és sietősen kikanyarodok a parkolóból: alig várom, hogy a menetszél bevágjon az autó fojtogatóan forró belső terébe.

Az agyvízforraló meleg ellenére remek nap van. Az ég ragyogó kék, bolyhos fehér vattacukorfelhőkkel. Hidden Cove, ahol élek, egy kisebb dél-kaliforniai parti város. A szép strandok és a tökéletes idő miatt közkedvelt bulizóhely, és a szükségesnél jóval több ittas főiskolás fordul meg felénk. Van, aki szerint Hidden Cove-ban ez teszi az életet érdekessé, de én nem így gondolom. Szerintem nagyon is bosszantó. Utálok, ha leszólítanak a dühítő seggfejek, akiknek hányásszagú a leheletük, és rögtön letaperolják az embert. És, hölgyeim, nekem *ne* mutogassátok a melleiteket! Van sajátom is, és

kicsit sem vágyom a tiétek látványára. Komolyan, csajok, vegyetek magatokra valamit!

Száguldok a Taco Bill felé, és a gyomrom remeg izgalmamban. Hiányzott Matt! Mostanáig nem is éreztem. Hát nem fura? Na, jó, persze hogy éreztem, de őszintén, Hawaiiin nem nagyon, szóval, egyáltalán nem gondoltam rá.

Nemrég múlt egy éve, hogy együtt vagyunk Matt-tel, de már felső tagozat óta ismerjük egymást, mert több fakultációra is együtt jártunk. Mindig is vicces, cuki és okos srácnak tartottam, de igazán csak akkor kerültünk közel egymáshoz, amikor közösen írtunk meg egy esszét történelemből, a százéves háborúról. Az egyik ilyen alkalom alatt ötletszerűen megcsókolt – ami kellemes meglepetés lehetett volna, ha épp nincs tele a szám pizzával.

Tehát az első csók némileg gusztustalanra sikerült, de azóta javultak a dolgok. Mondhatni. Igazság szerint... nem szeretek csokolózni. Olyan nyálás és kínos és... nem is tudom. Fojtogató! Vagy talán nem is ez a jó szó. Simán csak nem szeretek csokolózni, oké? Uhh. Bocs, Matt. Na, nem mintha valaha is beismerném neki.

A csokolózással szembeni ellenérzéseimet félretéve alig várom, hogy lássam a barátomat. Amikor leparkolok a sombrero formájú mexikói étterem előtt, erőt vesz rajtam a fura, szégyenlős félnétség. Mit fog gondolni a hajamról? Észreveszi majd a két plusz kilométert? Fáradtnak és elnyűttnek érzem magam, mint aki háborúból tér haza.

A parkoló zsúfolt, de erre számítottam is, hiszen ebédd idő van, és pár nap múlva iskolakezdés. Amikor kiszállok, meglátok néhány kis tinilányt, akik az ajtóban állnak, és egy kecses, külföldinek kinéző sportkocsit lesnek. Nem is: a srácot lesik, aki nekítámaszkodik.

Húha! Épp most fordult meg. Nem tehetek róla, de én is levegő után kapok. Izé. Nahát. Ez a srác hihetetlenül szexi. Nem csoda, hogy

azok a szegény kislányok egészen elájultak tőle. Magas, izmos, mégis sudár, a válla lenyűgözően széles – Mr. Csodálatos szexuális és veszélyes kisugárzása idáig érződik, ahol én állok. Csak a profilját látom, ám az maga a szoborba faragott tökéletesség. Rövid, sötét haj, lazán összekócolt frizura, erős szemöldök, elegáns, metszett vonások, hű, az ajka olyan szép rajzolatú és érzéki, hogy már a látványtól is zavarba jövök!

Mr. Csodálatos ismét elfordul, megtörve ezzel vágyakozó eksztázisomat, a világ pedig hirtelen a helyére billen. Én azonban nem tudok más-hová nézni, már csak kíváncsiságból sem. Kicsoda ő? Középkiskolánál idősebbnek tűnik, és a hőség ellenére hosszú ujjú ing van rajta. Üzletember? A telefonjába beszél, és fel se tűnik neki a figyelem, ami körülveszi; napszemüveg mögé rejtett tekintete az utcán elhúzó autókat kíséri.

Könnyedén megrázom a fejemet. Nem vall rám, hogy meglessek álldogáló srácokat, akik a maguk dolgával törődnek. Nem mintha már láttam volna ilyen szexi pasit, úgy értem, valaha is. Tehát megbocsátok magamnak, mert ha valaki így néz ki... hogy is lehetne *nem* megbámulni? És elcsöppenni. Én legalább nem fotóztatom lopva a telefonommal, mint a kislányok teszik.

Kiverem a szexi pasit a fejből, és benyitok a Taco Billbe. Ah, azonnal megcsap a salsaszósz és a piruló darált marhahús illata. Körbepillantok a vidám színekben pompázó étteremben, és látom, hogy tényleg dugig van. A fenébe, úgy tűnik, minden bokszt foglalt. Vajon Matt itt van már?

A barátomat keresve odaköszönök néhány ismerősömnek. Pár srác túlságosan is lelkesen üdvözl, amit a rózsaszín felső számlájára írok. Nem kellett volna ezt felvennem. Utálok, ha az emberek megbámulnak, és tudom, hogy megbámulnak, mert látom őket a szemem sarkából. Ha én vagyok a figyelem középpontjában, sose

tudom hova tenni a kezeimet. Végül idegesen összekulcsolom őket magam előtt – azt tudom, hogy karba nem tehetem őket, mert azzal csak még inkább felhívnam a figyelmet arra, amire nem akarom.

– Violet!

Matt hangját hallom, engem szólít. Megkönnyebbülten fordulok a Taco Bill hátsó szeglete felé. Ott van: és igen, sikerült lefoglalnia egy bokszot!

– Szia! – felelem hálásan, és becsusszanok a szemközti ülésre.

Várjunk csak! Meg kellett volna ölelnem? Bizonytalanul félig fel-emelkedek, Matt azonban nem mozdul felém, úgyhogy egyszerűen visszaülök.

Jól néz ki, jobban, mint amire emlékeztem. Talán a távollét tényleg jót tesz a kapcsolatoknak? Nahát, nézzenek oda! A lyukas kalózingét vette fel, meg a kopott, oldalzsebes rövidnadrágját. Úgy tűnik, egyikünk nem érezte szükségét, hogy kiöltözzön a randira.

Matt nem éppen Mr. Csodálatos, de a maga fiús módján jól néz ki – sötét, vörösesbarna haja hullámos, kék szeme csillog, az ajkán könnyed mosoly. Matt azok közé a srácok közé tartozik, akiket mindenki bír, mert lazák és viccesek, mindig tréfálnak és vigyorognak.

Most azonban nem mosolyog.

– Húha, Violet! Nagyon jól nézel ki – jegyzi meg, a melleimet bámulva. Nos, lefogadom, hogy a hajszínem megváltozása fel se tűnt neki.

– Köszönöm! – felelem. Az ajándékdobozát az asztalra teszem, és az étlapért nyúlok. Mindig átolvasom, bár nem tudom, miért: akárhányszor ide jövök, ugyanazt az enchiladát kérem. – Te már rendeltél?

– Nem, én csak egy kólát iszom – int az előtte álló félig üres pohár felé. – Ezt nekem hoztad? Túl kicsi ahhoz, hogy egy hula táncosnő legyen benne – poénkodik.

– Gondoltam rá, hogy szerzek neked egy műszerfalra erősíthetőt, de aztán eszembe jutott, hogy elvonhatja a figyelmedet a vezetésről.

Valami nincs rendben. Matt tartásában különös feszültség bujkál, és amikor nem a mellkasomat bámulja, kinéz az ablakon, vagy a vendéglőben cikázik a pillantása, mintha keresne valakit.

– Milyen volt a nyarad? – kérdezem óvatosan.

Matt csak megvonja a vállát, aztán a szívószálát kezdi piszkálni: kicsit kavargatja vele az italát, mielőtt belekortyol.

– A régi nóta. Itt ragadtam, ahol nem történik sok minden. De mi van veled? Te voltál a francos *Hawaiiin*. Milyen volt? Úgy értem, nem kellett egész nyáron a nagymamád pékségében dekkolnod, vagy igen?

Most rajtam van a vállvonogatás sora.

– Voltunk a strandon, meg túráztunk is. Jó volt, de leginkább egy csomót dolgoztunk. Semmi különösebben érdekes.

– Hát... – Fura, nevetésszerű hangot ad, és beletúr hullámos hajába. – Nem jöttél össze valami szexi szörfös sráccal, vagy igen?

Rámeredek. Matt arcán széles, de fájdalmas vigyor ül, és a gyomrom görcsösen összeszorul.

Te jó ég! Ő viszont összejött egy főiskolás ribivel. Elég csak ránézni az arcára, a *Bűnös!* jelzés neonbetűkkel villog a homlokán.

– Mi folyik itt, Matt? – kérdezem. Nehezemre esik továbbra is higgadtan beszélni.

Matt fészkelődik ültében, és egy gyors pillantást vet az arcomra.

– Hogy érted?

Egy pillanatig hallgatok. Össze kell szednem a bátorságomat, hogy feltegyem a következő kérdést, mert ha kimondom, minden megváltozik. Egyszerűen tudom, hogy így lesz.

– És te összejöttél valakivel?

Hosszú csend. A szívem mintha egy szikláról zuhanna le, mert érzem: igaz. Nem is kell a bűnös seggfej szemébe nézmem megerősítéért. Elakad a lélegzetem, úrrá lesz rajtam a döbbenet. Nem hiszem el, hogy ez megtörténik. Hogy lehet, hogy nem is készültem fel valami effélére? Ha nincs otthon az egér, cincognak a macskák, igaz? Vagy fordítva? Ó, kit érdekel??

– Nem arról van szó, amire gondolsz... – Matt igyekszik kitölteni a csöndet. – Csak... hadd magyarázzam meg!

A kezem után nyúl, de elrántom, olyan erővel, ami mindkettőnket meglep. Reszketek. Vakon kibámulok az ablakon, és komoly erőfeszitésembe telik, hogy ne omoljak össze és kezdjek el sírni. Vagy hogy ne rúgjam tökön. A szívószálat is szeretném a homlokába döfni. Talán később.

– Hogy történt? – Végre képes vagyok a csaló kivörösödött arcába nézni. – Ki az?

– Én...

Elhallgat: a pillantása a hátam mögé vándorol. Megfordulok, hogy lássam, mit néz. Rachel Ward, egy közös barátunk közeledik lassan a boksunk felé. Valószínűleg csak köszönni akar, és megkérdezni, hogy telt a nyarunk. Eléggé kedvelem őt, de most szeretném sikítva elzavarni a pokolba.

– Szia, Vi! – köszönt Rachel vékony hangon, de nagy, mogyoróbar-na szemét le sem veszi Mattról.

Ó. Basszus.

Visszafordulok, és gonosz, üveges pillantásomat Mattre szegezem.

– *Micsoda?* Komolyan? Te és Rachel?

Teljes és tökéletes döbbenetemre az a hazug segg félrehúzódik a padon, és int Rachelnek, hogy üljön le mellé.

Ez most valami vicc?

És meg is fogják egymás kezét. Most komolyan, mi a franc ez az egész? Járnak? Szeretném megütni mindkettejüket.

– Annyira sajnálom, Violet – mondja Matt, és lenéz összefont ujjaira. – Csak úgy... megtörtént. Együtt dolgoztunk a Smilin' Jackben, és, nem is tudom, mindig jól kijöttünk, emlékszel. Úgyhogy elkezdtünk munka után is összejárni, és... és csak úgy megtörtént – fejezi be tehetetlenül.

– Nagyon sajnálom – suttogja Rachel szemlesütve, csinos arca könnyektől nedves.

Jaj, hát öleljük meg az édes kicsi ribikét!

– Ne szólj hozzám! – csattanok fel. Felfedeztem a dühömet, és ez az egyetlen, ami megvéd a széteséstől. A volt barátomra összpontosítok, mint a lézer, és a felismerés úgy szakad a fejemre, mint az érett kókuszdió. – Lefeküdtél vele?

Matt összeszorítja a száját, de hallgat. Rachel azonban vérvörösre pirul, és ennél több megerősítésre, azt hiszem, nincs is szükségem. *Kurva!* – sikítja a hang a fejemben.

Úgy érzem magam, mint akit mellkason rúgtak. Matt és én... sose feküdtünk le egymással, és soha nem is erőltette. A felismerés, hogy *vele* viszont megtette... uhh. Azt hittem, mindössze attól fél, hogy elronthat valamit! Ez most azt jelenti, hogy valójában soha nem is akart szexelni velem? Mi a fenéért nem?

Matt valamit hadar, de nem is hallom. Valami hangos, a megtörő hullámok hangjához hasonló robajlás zúg a fülemben. Képtelen vagyok levenni róluk a szememet, amint úgy ülnek ott, mint egy pár. Hát, végül is most már azok. *Exbarát.* A szó gúnyosan fut át a fejemben, és felmerül bennem a távoli kérdés, hogy mit fognak szólni a többiek az iskolában. Vagy már tudják is? Vajon Matt és Rachel

nyilvánosan együtt mutatkozott, amíg én egy csodás illatokkal teli pékségben robotoltam Hawaiiin?

Gyűlölöm őket.

– ...remélem, azért még barátok maradunk.

Na, igen, tényleg ez jött ki az exbarátom száján. Hitetlenkedve meredek rá. Ez... nahát, ez aztán igazán felbosszant. A kezem megrándul, rám tör a kényszer, hogy kikaparjam a szemét. Muszáj kijutnom innen. Hirtelen állok fel, de a paprikajancsi utánam kap – mármint a másik kezével, amelyik nincs a barátnőjéhez ragasztva.

– Kérlek, kérlek, Vi, ne legyél ránk dühös! – könyörög, és már potyognak is a könnyei. – Esküszöm, hogy egyáltalán nem akartam fájdalmat okozni neked! Nem akarom elveszíteni a barátságodat. Kérlek, mondd, hogy barátok maradhatunk!

Halálos nyugalom borul rám, mint szupergonoszra a köpenye. Csakhogy ez vihar előtti csend, és már érzem a bennem kavargó ítéletidőt.

– Barátok – ismétlem hidegen.

– Aha. Mint régen. – Matt mosolyt erőltet menyétarcára a kínos csendben. Lepillant az asztalon várakozó dobozra. – Azért az ajándékomat még megkapom? – próbálkozik a gyenge viccel.

– Hát persze. – Felkapom az asztról, és úgy teszek, mintha felé nyújtánám, amikor azonban érte nyúl, olyan erővel hajítom el, mint egy hivatásos dobójátékos. A doboz egy idős pasi tányérjában landol, sült babpürét locsantva szét.

Elmenekülök. Nem bírom tovább, legnagyobb réműletemre fékezhetetlenül zokogok. *Soha* nem sírok nyilvánosan! Utálom! Utálom *Mattet!*

Az emberek engem bámulnak? Egészen biztos. Nem érdekel. Vakon rohanok az ajtó felé, és kilököm. Aztán egyenesen átesek valamin.

Nem tudom, hogyan történik, vagy miben akad meg a lábam, minden elmosódik. Hirtelen azon kapom magam, hogy négykézláb állok, fájdalmasan beszorulva a küszöb és az ajtó közé, és a csukódó ajtó a karomnak feszül.

El tudom képzelni, hogy később ezen már nevetni is tudok majd. Összeszorítom a szememet, és belekapaszzkodok a reménybe, hogy ha eléggé akarom, megnyílik nekem egy féreglyuk, és átránt abba a pillanatba valahol a jövőben.

Ki tudja, meddig maradnék ott, mint egy lány alakú ajtófogó – ha megmozdulnék, az valóságosabbá tenné a helyzetet. De valaki felrántja az ajtót, és anélkül, hogy én hozzájárulnék, könnyedén talpra állít.

– Hé, jól vagy? – kérdi a megmentőm olyan hangon, amit csak bugyinedvesítőként tudnék leírni.

Kivezet, és az ajtó bevágódik mögöttünk. Már sejtem, mit látok majd, ha felnézek, de a szexi pasi arca ebben a közelségben megnémít – mármint, teljesen. Lehetséges ez?

Ez a szexi pasi. Persze hogy lehetséges.

A szeme. Nem bírok félrepillantani. Sötét, perzselő, a pillája sűrű. Átható életerő és karizma parázslik benne... és szex.

Lesütöm a szemem, de csak az ajkáig jutok. Istenem, ez az ajak bűnre csábít, csupa vonzás és veszedelem. Borzongok tőle, de ez a borzongás tüzes, izgalmas, nem pedig hideg, takaró alá vágyakozó.

Mi jár a fejemben? Fogalmam sincs! A szexi pasi még mindig fogja a karomat. Jó ég, térj magadhoz!

Elhúzódok, igyekszem összeszedni magamat. Mennyire kínos!

Húha, ez a pasi jó magas! Magasabb, mint gondoltam, talán két méternél is több. És olyan jó illata van! Frissen mosott ruhák és valami más, valami tiszta, őszi. Az illatától a hasamban fura, érzéki tánc kezdődik.

– Jól vagy? – ismétli a szexi pasi, miközben én meredt szemmel bámulom.

– Nem sírok! – csattanok fel, mert sajnos visszanyerem a beszéd-készségemet. – Csak olyan napom van.

– Hát persze – feleli egyetértően, és hátralép. Akkor tűnik fel, hogy a fenekemet nézi. Várjunk csak! Valami furát érzek ott hátul. Csak nem... csak nem szellőzés?

Tökéletes rémületemben leesik az állam.

– Ó, jézusom, ne... Ne is mondd... elrepedt a nadrágom hátul, igaz? A szexi pasi oldalra hajtja a fejét, és újra szemügyre veszi a hátsómat.

– Rendben, nem mondom.

Akaratlan nyögés szakad ki belőlem.

– Komolyan? – nézek az égre, és feltűnik, hogy ő is felpillant, azon gondolkodva, kihez beszélhetek. – Mennyire gáz? – kérdezem tőle.

– Egytől tízig terjedő skálán? Vagy arra gondolsz, hogy mekkora darabot látok az élénk rózsaszín nyuszis bugyidból?

Azonnal a fenekemre tapasztom a tenyeremet.

– Ó, a francba!

A szexi pasi halkán felnevet, és nem lehetek annyira zavarban, hogy ne vegyem észre, mennyire erotikus a hangja. Érzem, hogy elvörösödök. Annyira... várjunk csak, mit csinál?

Kigombolja az ingét, és amíg megbűvölten nézem, kibújik belőle, aztán átnyújtja. Automatikusan veszem el, mert a figyelmemet elvonja a kecses úszóizomzat, ami az elegáns inge alatt viselt sűrű pólón át kirajzolódik. Egyszerűen nevetséges, mennyire szexi ez a szexi pasi! Örülten nevetséges!

Hála istennek, nem hallja a gondolataimat.

A szívem szokatlan ugrásokat produkál, de hadd mondjam el, hogy én nem az a lány vagyok, aki minden szépfű után megfordul

az utcán. Ez a pasi azonban messze nem hétköznapi. Hanem olyan, mintha minden lány közös álmából lépett volna elő.

Muszáj abbahagynom a bámulását.

Megköszörülöm a torkomat, és ráveszem magam, hogy felnézzek, *egek*, hibátlan arcába.

– Köszönöm! – emelem meg az inget. – Izé. Ha vissza szeretnéd kapni, azt hiszem, postán el tudom küldeni.

A szexi pasi erre könnyedén nemet int.

– Ne fájjon a fejed miatta! – Azzal kinyitja az étterem ajtaját, és meg is fogja, hogy egy idősebb pár kitotyoghasson.

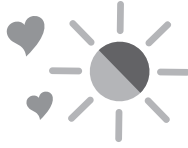
Ó, ez az az öregember, akihez hozzávágтам Matt ajándékát! Amikor meglát, bozontos szemöldöke alól rám mered.

– Huligán! – mordul rám, amikor elcsoszog mellettem.

– Nagyon sajnálom! – szólok utána, de csak egy megvető mordulásra méltat a válla felett. A megaláztatásom, ha lehet, még nagyobb. A szexi pasira sandítok: úgy látom, jól szórakozik, szépséges szája bájos mosolyra húzódik. Boldoggá tesz, hogy valószínűleg sose látom többé.

– Remélem, ezek után jobban alakul a napod – mondja, aztán belép az étterembe.

Köszí, szexi pasi. Majdnem biztosra veszem, hogy rosszabb már nem lehet.

Harmadik fejezet

EGYENESEN LAURENHEZ MEGYEK. A fura levesét készíti, amíg én kiöntöm a szívemet, és elmondom Mattet meg Rachelt mindenféle csúfságnak, ami csak az eszembe jut. Valamikor a téboly közepén Lauren egyik tizenkét éves húga surran be a konyhába, és csillogó szemmel lesi, amint füstölögve átkozódom. Nem gyakran hagyom magam rendesen felbosszantani, de ha igen, átmegegyek *Hulk*ba. Vagy valami olyasmibe.

Két óra múlva már jobban érzem magam. Vagy olyasmi. Hazamegyek, hogy lezuhanyozzak, és kicsit sírdogáljak a nyugtató forró víz alatt. Hamarosan azonban felszáradnak a könnyeim, és rémesen hülyén kezdem magam érezni. És haragszom is. Csak Mattre meg Rachelre vagyok képes gondolni, kettejükre együtt, ahogy sunnyognak, kárörvendően dörgölik a tenyerüket... nevetnek, csókolóznak, szexelnek... uhh!

A szükségesnél nagyobb erővel zárom el a vizet, és lendületesen megtörülközöm. A törülközőt magam köré csavarva, magamban morogva bedobogok a szobámba.

– Rohadt csaló seggfej! – Hangosan kimondani különös módon felszabadító.

– Hogy mondtad, Violet?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Felsikoltok, és esetlenül ugrok egyet. Anyu az én ágyamon ül! Engem figyel, az arcán egy különös félmosoly. Hallotta, amit mondtam?

– H... hogy mi? Semmi! – dadogom, és magamhoz szorítom a törülközőt. – Én csak... rappeltam. Néha szeretek, ha azt hiszem, hogy egyedül vagyok. Mit... mit csinálsz itt a szobámban, az ágyamon? Mi folyik itt?

– Nem tudtam, hogy rappelsz – feleli anyu; a gagyogásom összezavarta. – Ez... fura. Sajnálom, nem akartalak megijeszteni. Arra gondoltam, talán felvehetnéd ezt a vacsorához.

És felelem egy zafírkék, hosszú ruhát, hogy megnézhessem. Át-hajtós, a tapadós anyagot fényes levlélminták ékesítik. Nagyon szép.

Szegény anyukám! Kiváló az ízlése, imádja a ruhákat, és erre itt vagyok neki én, a lány, akinek a kényelem fontosabb a divatnál. A szekrényemben lógó felsők fele még ugyanabból a dobozból van, amit apu hagyott hátra, amikor lelépett a társkereső oldalon talált prostituáltal. Nem arról van szó, hogy cseppet se követném a divatot. Azután, hogy nagyon lefogytam, egy csomó villantós, kurvás cuccom lett. Rövid idő után azonban elkopott a figyelem varázsa, és most már egyszerűen nem érdekel. Elegendő lett belőle, hogy a középkorú pasik végignyalogatnak a tekintetükkel. Perverzek.

– Jól néz ki – felelem anyunak, mert látom rajta, hogy izgatott. – De arra gondoltam, hogy farmert veszek fel, meg valami szép felsőt. Nem szeretném azt a benyomást kelteni a vőlegényedben, hogy kész nő vagyok. Úgy értem, képzeld el, mennyire csalódott lenne, ha rájönne az igazságra.

– Hm, valószínűleg igazad van. De biztosra veszem, hogy Bill képes lesz túllépni ezen. – Azzal karba tett kezemre akasztja a ruhát. – Tudom, hogy nagyon szép leszel benne! Mondtam már, mennyire tetszik a hajad? Ez a szín remekül kiemeli az arcodat.